

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/193/2018
Identifikačné číslo spisu: 2115227854
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2115227854.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. bývajúceho v I., proti žalovanej UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Krasovského 15, IČO: 00 653 501, zastúpenej PRK Partners s. r. o, so sídlom v Bratislave, Hurbanovo námestie 3, IČO: 35 978 643, o zaplatenie 6 981,18 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11 C 519/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. mája 2018 sp. zn. 11 Co 70/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa podanou žalobou po pripustení jej zmeny súdom domáhal, aby žalovaná bola zaviazaná zaplatiť sumu 6 981,18 € s príslušenstvom ako poistné plnenie v zmysle poistnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX o havarijnom poistení motorových vozidiel fyzických osôb, ktorú strany uzavreli 13. marca 2015. Nárok na požadované plnenie vyvodzoval z toho, že 11. mája 2015 došlo na ceste medzi obcami B. a A. k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu karosérie a časti interiéru poisteného motorového vozidla. Dopravná nehoda vznikla vyhábaním sa prekážke na vozovke (vysypané skaly) a následným nárazom do stromu. Žalovaná listom z 29. mája 2015 žalobcovi oznámila svoj nesúhlas s opravou motorového vozidla s tým, že na základe predbežnej kalkulácie škodu bude riešiť ako totálnu škodu. Následne listom z 25. augusta 2015 žalobcovi odmietla poskytnúť požadované plnenie s odôvodnením, že prešetrovaním potrebným na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie dospela k záveru, že preukázaný rozsah a charakter poškodenia motorového vozidla I. nezodpovedá deklarovanému nehodovému deju (Všeobecné poistné podmienky pre poistenie Kasko, oddiel I. čl. 8 - Všeobecné výluky, 5.- Poistiteľ neposkytne poistné plnenie, b/ - ak poistník neposkytol poistiteľovi pri uzatváraní poistného plnenia alebo pri prešetrovaní poistnej udalosti pravdivé informácie). Zamietavé stanovisko žalovanej z dôvodu neposkytnutia pravdivých informácií o vzniku škodovej udalosti žalobca považoval za nesprávne, motorové vozidlo predal za sumu 2 500 €. Pri stanovení výšky škody v dôsledku odmietnutia poistného plnenia vychádzal z ceny stanovenej poisťovňou, ktorá náklady na opravu vyčíslila sumou 7 348,61 € po zohľadnení jeho spoluúčasti 5 %.

2. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 22. novembra 2016 pod č. k. 11 C 519/2015-156: I. konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 2 610,74 € a v časti úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2 610,74 € od 26.8.2015 do zaplatenia zastavil, II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 370,44 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4 370,44 € od 29.11.2015 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, III. vo zvyšku žalobu zamietol a IV. rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nebolo jednak preukázané, že by žalobca poskytol žalovanej nepravdivé informácie o škodovej udalosti a nebol preukázaný žiaden dôvod, pre ktorý by bola žalovaná oprávnená odmietnuť alebo krátiť poistné plnenie, pričom takýto dôvod tu nebol ani podľa § 799 ods. 3, ani podľa § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej tiež „OZ“), ani podľa iných zákonných ustanovení, keď poistné podmienky sú v časti, v ktorej odporujú ustanoveniam § 802 a § 799 OZ neplatné, keďže ide o kogentné ustanovenie, od ktorých sa nemožno odchyliť. Podľa súdu kogentnosť týchto ustanovení neumožňuje v tejto otázke odlišnú úpravu vôbec, a to ani vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej tiež „VPP“), pričom mal za to, že ak by aj kogentný charakter nevyplyval z povahy daných ustanovení, nemožno sa podľa § 54 ods. 1 OZ od neho odchyliť v neprospech spotrebiteľa vzhľadom na nesporne spotrebiteľský charakter daného právneho vzťahu medzi stranami sporu. Zdôraznil, že možnosť odmietnuť alebo krátiť poistné plnenie v zmysle § 802 ods. 2 OZ a § 799 ods. 3 OZ je, že poistený vedome porušil povinnosti uvedené v § 799 ods. 1, 2 OZ, resp. § 793 OZ a zároveň to, že vedomé porušenie povinnosti alebo nepravdivo uvedená skutočnosť boli príčinnou poistnej udalosti, o aký prípad v danej veci sa nejednalo. Uviedol, že žalovaná odmietnutie poistného plnenia odôvodňovala práve a len uvedením nepravdivých informácií o vzniku škodovej udalosti zo strany žalobcu a poukazom na znenie VPP. Súd prvej inštancie na uvedenom základe poistné plnenie priznal žalobcovi vo výške 4 370,44 € (6 870,44 € - 2 500 €), ktoré bola žalovaná povinná uhradiť do 28.11.2015, a keďže dňom 29.11.2015 sa dostala s plnením do omeškania, preto ju súd v zmysle § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 563 OZ zaviazal zaplatiť žalobcovi i úrok z omeškania vo výške 5,05 % od 29.11.2015 do zaplatenia v zmysle vl. nar. 87/1995 Z.z. a v časti úroku z omeškania nad uvedený rozsah (od 26.8.2015 do zaplatenia) ako nedôvodný zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 2 610,74 € súd zastavil po späťvzatí žaloby v tejto časti podľa § 145 ods. 2 CSP. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 256 CSP.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. mája 2018 sp. zn. 11 Co 70/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP); žalobcovi proti žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil sa v celom rozsahu, skonštatoval správnosť dôvodov uvedených súdom prvej inštancie a vyporiadal sa s námietkami žalovanej ako nedôvodnými. Aj podľa odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca poskytol žalovanej pravdivé a úplné informácie o škodovej udalosti, ktorá je poistnou udalosťou v zmysle uzatvorenej poistnej zmluvy a nebol preukázaný žiaden dôvod, pre ktorý by bola žalovaná oprávnená odmietnuť alebo krátiť poistné plnenie.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala primárne z § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa žalovanej rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo najmä od posúdenia otázky, či v tomto prípade vôbec došlo k vzniku poistnej udalosti v zmysle podmienok z Poistnej zmluvy a VPP. Toto neprávne právne posúdenie viedlo k nepravdnému právnenému záveru o dôvodnosti uplatneného nároku napriek tomu, že nebolo preukázané, že došlo k naplneniu predpokladov vzniku poistnej udalosti. Mala za to, že odvolací súd bol povinný skúmať, či došlo k vzniku poistnej udalosti ako základného predpokladu pre poskytnutie akéhokoľvek poistného plnenia, vôbec sa nezaoberali otázkou, či boli naplnené dohodnuté výluky z poistenia. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 122/2005 z 30. augusta 2005 a tiež uviedla, že analogicky táto povinnosť vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 248/2009 zo 14. januára 2010 a rozhodnutia MCdo/282/2002. V danom prípade nižšie súdy nesprávne právne posúdili okolnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Prípustnosť dovolania žalovaná vyvodzovala aj z §

420 písm. f/ CSP (t. j. súd nesprávnym procesným postupom žalovanej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Žalovaná vytýkala odvolaciemu súdu, že preskúmaval vecnú správnosť znaleckého posudku a vytváral si vlastné závery o poškodení vozidla a príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, čo bezpochyby presahuje odborné znalosti súdu, nevzal v úvahu skutočnosti uvádzané samotným žalobcom o tom, že vozidlom narazil do stromu pri rýchlosti 60 km/h, a ďalej to, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie a rovnako aj odvolacieho súdu úplne absentuje vyhodnotenie jednotlivých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti; znalecký posudok vyhodnotili za nehodoverný iba na základe toho z akých podkladov znalec pri jeho vypracovaní vychádzal; podklady z ktorých znalec vychádzal sa však neukázali ako nepravdivé. Pre vylúčenie pochybnosti o záveroch znaleckého posudku uviedla, že žalobca v konaní nepreukázal rozpor v technickom posúdení dopravnej nehody znalcom, ale len to, že znalec nemohol vypracovať posudok na základe fotografií. S poukazom na uvedené konštatovala, prípustnosť a dôvodnosť dovolania, navrhla dovolaciemu súdu, aby postupom podľa § 449 ods. 3 CSP napadnuté rozhodnutie zmenil a sám vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietla a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca svoje oprávnenie vyjadriť sa k dovolaniu nevyužil.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm b/ CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako procesne neprípustné odmietnuť. Vychádzal pritom z týchto záverov:

7. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011).

8. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 348/2013 a 3 Cdo 357/2016). V súlade s tým aj odborná právnická literatúra konštatuje, že „narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch“ (pozri publikáciu Civilný sporový poriadok, Nakladatelství C. H. Beck, Praha, 2016, na str. 1326).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť

dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

12. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

14. Žalovaná tvrdí, že prípustnosť jej dovolania je daná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Naplnenie tohto dôvodu predpokladá poznanie „ustálenej praxe odvolacieho súdu“, pričom tento dovolací dôvod treba vymedziť tak, že dovolateľ uvedie nielen to, aké právne posúdenie pokladá za nesprávne, ale aj to aká je ustálená rozhodovacia prax a v dovolaní zreteľným spôsobom uvedie akým spôsobom sa daná právna otázka v praxi odvolacieho súdu vykladá s odkazom na konkrétne rozhodnutia.

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnou (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

16. Významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti CSP je opodstatnené konštatovanie, že otázkou takého právneho významu je otázka významná nielen pre tú-ktorú prejednávajú právnou vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikatórnej činnosti najvyššieho súdu, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Je to dané zámerom, aby sa vyriešením takejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

17. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa

jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 141/2017).

18. Na tomto mieste je treba pripomenúť, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania (§ 439 CSP) s výnimkou taxatívne uvedených prípadov, je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), nie je viazaný dovolacím návrhom (§ 441 CSP), a tiež je viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom (§ 442 CSP).

19. V danom prípade argumentáciu žalovanej v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, posudzoval dovolací súd podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP). Dospel pritom k záveru, že i keď dovolateľka v dovolaní označila za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie, v skutočnosti odvolaciemu súdu vyčítala nesprávne zistenie skutkového stavu veci. Namietala najmä, že odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvom inštancie v skutkovom rámci považoval za rozhodujúce, že nie je možné považovať za preukázané tvrdenie žalovanej, že by žalobca neposkytol žalovanej pravdivé informácie pri prešetrovaní poisťnej udalosti. Potvrďuje to tiež text dovolania, ktorým dovolateľka spochybňuje správnosť a úplnosť skutkových zistení a tvrdí, že vykonané dôkazy neboli správne vyhodnotené. Podľa jej názoru pri prehliadnutí významných skutkových okolností veci nemôže byť napadnuté rozhodnutie vecne správne o priznaní nároku, napriek tomu, že nebolo preukázané, že došlo k naplneniu predpokladov vzniku poisťnej udalosti. Dovolateľka tým zreteľne namietala správnosť skutkových zistení ako výsledok hodnotenia dôkazov. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie skutkových); nemožno preto dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu; dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

20. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že pokiaľ dovolateľka tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a opodstatnenosť svojho tvrdenia odôvodňuje tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú neúplné (nesprávne), nie je splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP. Nesprávnosť právneho posúdenia veci nemožno vymedziť nesprávnym alebo neúplným zistením skutkového stavu. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a dôvodnosť vysvetľovaná nesprávnym právnom posúdením, má kľúčový význam to, či dovolanie obsahuje náležitú argumentáciu spochybňujúcou buď správnosť aplikácie niektorej právnej normy alebo správnosť jej interpretácie. Takáto argumentácia ale v danom prípade netvorí obsah dovolania žalovanej. Najvyšší súd preto dovolanie žalovanej v tejto časti podľa § 447 písm. d/ CSP odmietol.

21. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

22. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

23. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

25. Žalovaná za podstatu prípustnosti jej dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP označila nesprávne skutkové zistenia ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci nesprávny skutkový záver. V konaní podľa názoru žalovanej bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že súdy sa nemali zaoberať správnosťou záverov znaleckého posudku ale mohli hodnotiť len jeho presvedčivosť ak mal súd pochybnosti o správnosti a dôvodnosti mal tieto nedostatky odstrániť dovypočutím znalca, resp. kontrolným posudkom iného znalca.

26. Vzhľadom na námietky žalovanej smerujúce najmä k nevyváženému spôsobu dokazovania dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmatečnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012, 7 Cdo 36/2011).

27. Pokiaľ dovolateľka tvrdí, že súdy dôkazy nesprávne vyhodnotili, uvedené nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmatečnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

28. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

29. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní mu žiadne nevznikli.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.